18/04/2024

Γέρων Ιγνάτιος Καπνίσης: Η οδός της απλότητας

/ Γνώμες

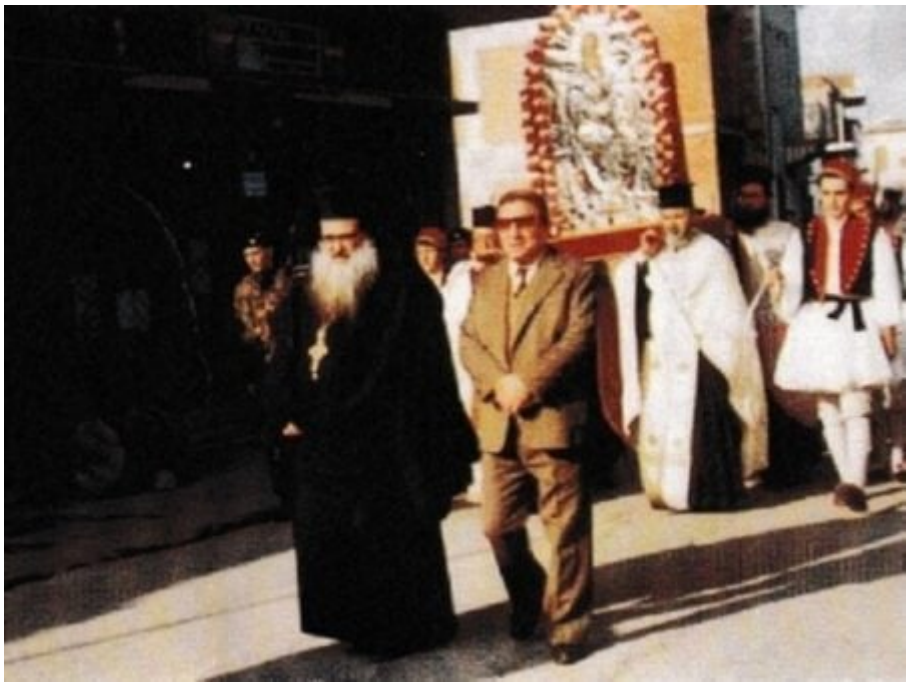

- Γραφει ο Δημήτρης Ιωάννου, Φιλόλογος – Συγγραφέας

(Προηγούμενη δημοσίευση: http://www.pemptousia.gr/?p=396778)

-Πολλές φορές, π. Γ., όταν ήμουν πιτσιρικάς και ερχόταν να κηρύξει στην εκκλησία σε ένα χωριό γειτονικό, από κάτω γελάγανε οι άνθρωποι και είμαι βέβαιος ότι το αντιλαμβανόταν ο Γέροντας. Γιατί έκανε και κάποιες αστειότητες, σαν διά Χριστών σαλός. Ας πούμε, δηλαδή, έκανε και την κίνηση μιας κότας που περπατούσε με ένα πόδι, τακ τακ τακ, χοροπηδηχτά, για να δείξει ότι πρέπει να στηριζόμαστε και στα δυο πόδια, και την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας.

-Ήθελε να το κάνει πιο απλό το κήρυγμα για να είναι πιο εύληπτο αλλά όμως δεχόταν και αυτό το, να το πούμε, μειδίαμα του κόσμου, διότι έτσι γίνονταν πιο κατανοητός. Δηλαδή για να περάσει το μήνυμά του ανεχόταν και αυτό το μειδίαμα ανθρώπων που δεν μπορούσαν εκείνη την στιγμή να το καταλάβουν ή το θεωρούσαν και λίγο αστείο.

-Και ήταν μια φορά που κήρυττε και έλεγε ότι θα μας κρίνει ο Θεός μια μέρα και θα μαζευτούμε όλοι σε ένα μέρος. Και ήταν κάτι γεροντάκια που δεν λείπανε ποτέ από την εκκλησία, φιλακόλουθα πάρα πολύ, και λέει ο ένας στον άλλο, παραμύθια

είναι αυτά. Δηλαδή ήταν ο κόσμος ακατάρτιστος πάρα πολύ.

-Μια φορά δε, για να δούμε και το ταπεινό φρόνημα του Γέροντα, αλλά και επειδή ο πονηρός βάζει τα σκανδαλάκια του για να διασπάται η πνευματική μας ανύψωση, ο πατήρ μιλούσε εδώ στο ναό μας και κάποιος ηλικιωμένος κύριος, μπροστά στο τέμπλο καθόταν, και κοιτούσε το ρολόι όλη την ώρα. Σίγουρα τον έβλεπε ο Γέροντας και στο τέλος του λέει μάλιστα ο ηλικιωμένος, άντε πάτερ Ιγνάτιε, τελείωνε. Δεν άντεξε άλλο, σου λέει δεν τελειώνει γρήγορα ο ιεροκήρυκας. Και ο κόσμος όλος στράφηκε με βλοσυρό βλέμμα προς αυτόν τον ηλικιωμένο που προσέβαλε τον π. Ιγνάτιο μέσα στη θεία Λειτουργία, με πολύ κόσμο. Και ο π. Ιγνάτιος φυσικά συγκρατήθηκε. Όλοι ήθελαν να δουν και την αντίδρασή του εκείνη την ώρα, μήπως τυχόν νευριάσει και έλεγε, δεν θες να ακούσεις και αν δεν σε ενδιαφέρει φύγε αμέσως. Όμως επειδή ήταν πολύ συγκροτημένη πνευματική προσωπικότητα, χαμογελά, τον κοιτάζει και του λέει, εντάξει κύριε τάδε, σε δυο λεπτά τελειώνουμε. Πάλι του άπαντα ο ηλικιωμένος, τελειώνουμε τελειώνουμε αλλά δεν βλέπω να τελειώνεις. Και πάλι ο Γέροντας αντέδρασε ευγενικά. Είχε προηγηθεί και η Θεία Κοινωνία, ίσως είχε ήδη κοινωνήσει και ήταν πραγματικά εκείνη την ώρα ένα κήρυγμα μισού λεπτού πάνω από το κήρυγμα που έκανε. Δηλαδή μπορεί να μίλησε ένα τέταρτο, είκοσι λεπτά, δεν κρατούσε αυτό της εκκλησιαστικής ρητορικής, να μην ξεπερνά το κήρυγμα τα δέκα λεπτά, δηλαδή το κήρυγμα κρατούσε λίγο παραπάνω, αλλά αυτό το ένα λεπτό που απευθύνθηκε σ’ αυτόν τον χριστιανό πραγματικά δίδαξε σε όλους πώς πρέπει να φέρεται ένας αληθινός λειτουργός του Υψίστου. Μάλιστα μετά την θεία Λειτουργία πήγε ο πατέρας μου και του είπε, πάτερ, δεν ήταν σωστό αυτό που έκανε ο τάδε και λέει ο καημένος ο Γέροντας, πάλι με ταπεινό και μειλίχιο βλέμμα και συγχωρητικό, τι να κάνουμε ;Συμβαίνουν και αυτά. Μια άλλη φορά, κάτι σημαντικό, πήραμε τηλέφωνο ότι πεθαίνει ένας γέροντας, συγγενής μου, και θέλει να εξομολογηθεί. Ήταν μεσημέρι και είπαν στον Γέροντα, πάτερ, να φάτε και μετά πάτε. Όχι, όχι, απάντησε, αυτό προηγείται. Τι απολογία θα δώσουμε στον Κύριο; Προηγείται η σωτηρία της ψυχής και μετά όλα τα αλλά. Και τα άφησε όλα και πήγαμε στο χωριό να εξομολογήσει τον θείο μου, ο όποιος ήταν αδελφός της μητέρας μου.

-Όταν πηγαίνατε να εξομολογηθείτε, σας έλεγε θα σας εξομολογήσω ή περάστε μετά από μια δυο μέρες;

-Όχι, όχι, πάντοτε, παρ’ όλο που ήταν κουρασμένος ή είχαν προηγηθεί άλλες εξομολογήσεις, ποτέ δεν έλεγε να αναβάλλουμε την εξομολόγηση. Όσο σωματικά κουρασμένος και να ήταν, πάντοτε χαιρόταν η ψυχή του να διακονεί τον κάθε χριστιανό με μεγάλη προθυμία. Και διάβαζε πάντα την όλη ακολουθία εξαρχής.

-Ναι, το είχα διαπιστώσει κι εγώ. Είχα πάει μετά το «δι’ ευχών» και ….

-Και ξαναδιάβασε όλη την ακολουθία πάλι, γιατί ζητούσε πάντοτε την χάρη και την δύναμη και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος.

-Είχε φτιάξει και ένα κέντρο νεανικό;

-Βεβαίως, αρχικά στην περιοχή «Ψαράδικα» της Ιστιαίας και μετά κάπου αλλού. Και πάντοτε εκεί γίνονταν κατηχητικά και άλλες εκδηλώσεις και πλήρωνε και το ενοίκιο ο πατήρ Ιγνάτιος, αν και θα μπορούσε να βάλει όλες τις ενορίες να πληρώνουν από ένα μερίδιο. Αλλά για να μην δημιουργηθεί πρόβλημα και μαλώνουν μεταξύ τους οι ενορίες, τα έβαζε τα χρήματα από την τσέπη του. Τα χρήματα τα θεωρούσε πάντοτε ως ένα μέσον, και ποτέ ως σκοπό.

-Δεν ζήλευε καθόλου τον πάτερ Ιάκωβο και την φήμη του;

-Όχι, όχι, τον ευλαβείτο πάρα πολύ και μάλιστα όταν έβλεπε ότι υπήρχε κάτι έκτακτο ή στην οικογενειακή ή στην ιερατική μου διακονία, μου έλεγε, π. Γ., δεν πας και στον π. Ιάκωβο να ρωτήσεις και ό,τι σου πει, μη μου το πεις έμενα, δεν πειράζει, αυτό ακριβώς να κάνεις.

-Και όταν τον ρωτούσα να μου πει κάτι θαυμαστό που είχε δει, μου έλεγε πάντα για τον π. Ιάκωβο.

-Ναι, τον εσέβετο και αυτόν και τον Άγιο Παΐσιο πάρα πολύ. Μάλιστα, όποτε πήγαινα στο Άγιο Όρος, μου έλεγε να υποβάλλεις και στον π. Παΐσιο τα σέβη μου. Και φυσικά το έλεγα στον π. Παΐσιο, ο οποίος με είχε ρωτήσει κάποια φορά, θα σου πω για τρία πρόσωπα, αν ξέρεις. Ξέρεις τον πατέρα Πολύκαρπο; Ναι, Γέροντα, είπα, τον ξέρω, είναι ο πρωτοσύγκελλός μας. Ξέρεις τον πατέρα Παύλο; Ναι, Γέροντα, είναι ο αρχιερατικός εκπρόσωπος στο Μαντούδι, δίπλα στον άγιο Ιωάννη τον Ρώσο. Τώρα, συνέχισε ο Άγιος Παΐσιος, θα σου πω και για έναν ακόμα αν τον ξέρεις. Τον ξέρεις τον π. Ιγνάτιο; Τον ξέρω, Γέροντα, είναι ο πνευματικός μου. Και τότε έκλινε την κεφαλή του με χαρά, και έλεγε ο π. Ιγνάτιος, ο π. Ιγνάτιος, κουνώντας και το χέρι του. Έδειξε την μεγάλη χαρά του και ότι , όπως το κατάλαβα και το είδα στο πρόσωπο του ότι ήταν ένας ευλογημένος και Άγιος κληρικός. Μου λέει, ε, ε, ο π. Ιγνάτιος…

(Συνεχίζεται)

Πηγή: pemptousia.gr